

Natuurlijk "de mens is een tempel van God", zeggen ze dan. Het is waar. Maar God woont niet in zijn totaliteit in je. Dat is de vergissing, die men maakt. Men denkt, dat men moet beantwoorden aan het hoogste ideaal, aan het edelste beginsel, dat men als het ware God in zijn geheel moet vertegenwoordigen in de wereld waarin men bestaat. Maar kun je dat? God is een veelheid. Hij omvat de totaliteit van de bekende ruimte, van alle parallele werelden, die daarbij bestaan. Hij omvat het geheel van alle werelden en sferen, waarin de geest leeft en alle werelden, waarin krachten zijn, die -menselijk gezien - nog onomschrijfbaar blijven. Waarom zou je dan dat geheel willen weergeven? Is het niet voldoende dat deel van wat in je leeft waar te maken? Dat betekent, dat je nooit idealen kunt gaan koesteren, die verder gaan dan je eigen mogelijkheden. Dat wil zeggen, dat zelferkenning de eerste basis is waarop het innerlijk en esoterisch bestaan gegrondvest moet zijn. Dan zie je, dat in die dromen er twee factoren optreden. De eerste is, wat je bent; de tweede is, wat je wilt.

Nu kan ik het willen alleen waarmaken wanneer ik uitga van hetgeen ik ben. Het is de oude bekende spreuk, het is het "ken uzelve", inderdaad.

Wanneer je weet wie je bent, weet je hoever je kunt gaan, wat je kunt doen, wat je moet laten. Er is een innerlijke richtlijn. Dat wil zeggen, dat het vinden van die innerlijke richtlijn ook innerlijke zekerheid betekent.

Die zekerheid is niet gelegen in het besef, dat je na de dood hier of daar terecht zult komen. Ook dat zijn voor een groot gedeelte droombeelden. De innerlijke zekerheid is eerder de erkenning van juistheid ten aanzien van je innerlijk wezen.

Je moet jezelf vormen tot je beantwoordt aan jezelf. Dat betekent ook, dat alle kracht, die in je is, dat alle gevoeligheid, die in je bestaat, zonder meer gehanteerd kan worden.

Een mens, die op weg is naar de vrede, zal eerst vrede moeten sluiten met zichzelf voordat hij ook maar in staat is enige vrede te vinden met zijn wereld en met zijn God.

Wie daaraan voorbijgaat, faalt.

We hebben allemaal de neiging een beroep te doen op hogere krachten: God zal mij helpen; de geest zal mij bijstaan; de heilige zus of zo; de heilige martelaar; onze voorganger en leraar; onze goeroe in de geest of in de stof.

Wees nou eens eerlijk, kunnen die iets veranderen aan je? Kunnen die werkelijk jou tot iets anders maken wanneer je dit niet eerst zelf doet?

Zeker, je kunt er kracht in vinden. Je kunt er leiding door vinden. Je kunt misschien een ogenblik verpozing vinden in je strijd, in je onrust, dat is waar. Je kunt niet verder gaan dan dat. De rest moet je zelf doen.

Wanneer je daar vanuit gaat, wordt al heel snel duidelijk, dat de kwaliteiten en de capaciteiten van de mens heel anders liggen, dan hij denkt. Een paar eenvoudige voorbeelden zijn: Kunt u genezen? Natuurlijk kunt u genezen. U hebt levenskracht, nietwaar? Wanneer je die levenskracht bewust richt, kunt u genezen. Kunt u anderen genezen of kunt u uzelf genezen? U kunt uzelf genezen. U kunt uzelf genezen op het ogenblik, dat u bewust en overtuigd uw krachten richt op dat punt, waar die genezing noodzakelijk is. Ik weet, dat het krankzinnig klinkt. In u zijn echter bepaalde vormen van vitaliteit en kracht, geestelijk en stoffelijk. Wanneer je die richt met je wil, kun je tekorten aanvullen. Dan kun je je weerstand vergroten, daar waar in het organisme een grotere weerstand nodig is. Je kunt weerstand wegnemen, waar dat misschien minder gewenst is. Je kunt dus genezen, maar dan moet u wel geloven, dat u kunt genezen. Dat is het wonderlijke. Wanneer je diep in jezelf voelt, dat iets zo is, dan moet je niet zeggen, dat het nu maar buiten je, zonder moeite waar moet worden. Je moet je afvragen hoe je - zoals je bent - datgene wat je wilt tot uiting kunt brengen. Hoe kun je proberen die innerlijke krachten en kwaliteiten om te zetten in uitingen naar buiten toe. Wanneer je dat leert, word je je meer bewust van de betekenis, die je hebt in de wereld. Zelfs wanneer je heel egocentrisch uit blijft gaan van jezelf, zul je daardoor nog anderen verrijken. Je zult weten, dat je betekenis hebt. Je funktioneert in de totaliteit, ook al besef je daar maar heel weinig van. Dat gevoel geeft weer vrede.

Laten we nog een stap verder gaan.

Elke mens benadert op zijn eigen manier de bovenzinnelijke werkelijkheid. De een grijpt naar de bijbel, de ander grijpt misschien naar de oosterse filosofieën, nog een ander vindt misschien de koran gemakkelijker of zoekt zelfs zijn heil in het boek van Mormon of de leringen van het boedhisme en zen. Maakt het verschil? Is het belangrijk langs welke weg je een doel bereikt? Dat is de vraag, die in feite wordt gesteld. Niet: wat is waar en wat is niet waar. De menselijke waarheid kan nooit een totale waarheid zijn. Alleen: kan mijn visie op de waarheid mij voeren tot een beleving van de waarheid, dat is de enige vraag, waarop antwoord moet worden gegeven. De mens, die vrede zoekt in zichzelf, die kracht zoekt in zichzelf, die misschien ook zijn eigen leven met een nieuwe betekenis geladen wil weten, die moet uitgaan van zijn denken, van zijn geloof.

Niet als een dogma, dat is dwaasheid. Gewoon als een spoor, dat je volgt.

Bij elke beleving vraag je je af of je dit diep in jezelf voelt als zekerheid.

Diep in jezelf: is dat waar? Diep in jezelf: ben je bereid om dat te manifesteren om dat waar te maken buiten jezelf? Als je daar antwoord op kunt geven en je kunt ja zeggen op die vraag, na diep beraad, wat anders kun je dan nog doen dan bereiking?

Bereiking is langs alle wegen mogelijk. Vecht niet over de weg, die je moet volgen. Vecht over de waarheid, die je op die weg in jezelf vindt, die je anderen kunt schenken. Niet als een lening, maar als een mogelijkheid tot bereiken, tot zelferkenning, het vinden van vrede en rust.

Heel veel mensen zijn ook geneigd hun eigen betekenis af te meten aan hun omgeving. Bijvoorbeeld, ik ben werkeloos, dus ben ik minder waard dan een ander, of ik ben directeur, dus ben ik meer waard dan een ander; ik heb een hoog i.q. en hij heeft een laag i.q., dus ben ik meer waard dan hij.

Dat is nu precies hetzelfde als de vraag wat meer waard is: een snee brood of een plakje goud. Het antwoord is, dat dit ligt aan de omstandigheden. Wanneer je honger hebt en er is geen ander voedsel, is brood meer waard dan goud. Leef je in een wereld waar je met goud alles kunt kopen wat je nodig hebt, dan is goud meer waard.

Het is dus helemaal niet belangrijk, dat je iets specifiek bent, want je hebt je voor- en je nadelen.

Het ene ogenblik heb je met je lage i.q. of met je werkeloosheid juist de mogelijkheid en de tijd om iets waar te maken, wat zonder dit niet te realiseren zou zijn. Het volgende ogenblik heb je misschien je hoge i.q. nodig, je positie, je aanzien, je macht, omdat zonder dat iets anders niet waargemaakt kan worden.

Zeg dan niet, dat je waardeloos bent, maar vraag je af op welk terrein je waarde bezit. Dat is voor heel veel mensen een moeilijkheid. Ze willen waarde hebben in de ogen van anderen. Daarom gebruiken ze maatstaven, die eigenlijk voor henzelf niet gelden. Als je een laag i.q. hebt, kun je jaloers zijn op een professor, maar je wordt er niet wijzer door.

Als je een professor bent, kun je zeer geleerd zijn, maar daardoor kun je nog niet beter een stukje metaal rechtvijlen.

Het ligt er dus maar aan wat je kunt doen. Probeer je eigen functie te bepalen te midden van de mensen. Niet op grond van wat je zou wensen of wat anderen mooi vinden, maar op basis van hetgeen je zelf - gezien je innerlijke waarheid, gezien je stoffelijke mogelijkheden - nu kunt zijn. Dat is het belangrijkste punt, verder niet.

Wanneer je zo verder gaat, dan kom je uiteraard op - wat men noemt -zelfverwerkelijking. Er zijn veel mensen, die zeggen, dat dit niet altijd erg prettig is. U hebt gelijk. Maar ik heb u al gezegd, dat mijn standpunt, gezien mijn situatie, mogelijk van het uwe kan verschillen.

U leeft, laten we het eens heel royaal nemen, honderd jaar op aarde. Dat is erg veel, maar hoeveel tijdperken leeft u in de geest? Wat is dus de waardering, die je voor beide moet hebben?

Dan zeg ik, wanneer je jezelf waarmaakt, dan heb je innerlijk tenminste vrede. De ervaringen zijn misschien niet altijd wat je zo graag zoudt zien, maar ze geven je wel die innerlijke bevrediging. Het zit er in, die rust en daarmee die kracht om te verdragen wat er extern gebeurt en de innerlijke kracht om datgene, wat niet aanvaardbaar is, ter veranderen. Dan ben je meester van je leven, dan ben je meester in de kosmos. Niet, dat je alles kunt regeren, maar je kunt door niets meer geregeerd worden. Wanneer er wordt gesproken over geboden - en heel veel mensen doen dat - regels, dan is de vraag altijd maar wie die regels in feite stelt. Je kunt het nooit bewijzen. God wil, ja. Een zekere Peter van Amiens heeft het ook gedaan. Volgens "Gods wil" heeft het westen zich rijk gestolen aan alles wat ze roofden in het oosten.

Wanneer we een beetje realistisch zijn, dan begrijpen we, dat die geboden nooit van buitenaf kunnen komen. Geboden bestaan eveneens innerlijk. Als die geboden innerlijk bestaan, zijn ze niet belangrijk voor het gebeuren, maar belangrijk voor de relatie.

Vandaag moet ik een mens voorbij laten gaan. Morgen, wanneer die mens niet weet wat hij doet, moet ik hem bijstaan. Vandaag ben ik verantwoordelijk voor iemand, die gewond langs de weg ligt. Morgen liggen er anderen langs de weg, die niet gewond zijn. Dan moet ik er voorbijgaan.

Dat is de grote moeilijkheid. Er is niet één regel. Er is alleen een relatie. Voor ons gelden die regels natuurlijk net zo goed als voor u. Wanneer wij proberen die innerlijke regels - die enigen, die voor ons juist zijn, dus - om te zetten in woorden, dan komt er zoiets uit als: Wees jezelf daar waar je kunt zonder een ander te schaden. Schaadt nooit een ander, tenzij hij tracht jou te schaden en dan niet verder dan noodzakelijk is om jezelf te handhaven. Zo simpel is het.

Wanneer je op die manier leert denken, kun je toch weer van veel van die indoctrinatie afkomen. Aangekweekt schuldbewustzijn bijvoorbeeld. Rechterhandje is mooi, linkerhandje is vies, ja, ja. Vult u het zelf maar verder aan. Als je links geboren bent, moet je die linkerhand leren gebruiken, want als je de rechter gebruikt, blijf je verminkt. Wanneer je in jezelf een moreel besef hebt, dat juist is voor jou en afwijkt van het besef van de wereld, moet je dat besef leren gebruiken en hanteren ten aanzien van die wereld. Als je probeert datgene te nemen waarvan die wereld zegt, dat het mooi en goed is, ben je zelf verminkt. Ik weet wel, dat dit eigenlijk niet zo gezegd mag worden. Er zijn dingen, die "zegt men nu eenmaal niet". Wanneer u zoekt naar een werkelijkheid, waarom zoudt u dan ook niet - en dat lijkt mij toch zeer logisch - beginnen met uw eigen werkelijkheid te beseffen. Niet: wat zou ik ook nog willen, maar: wat wil ik wel en wat wil ik niet. Wat kan ik wel en wat kan ik niet. Wat is voor mij belangrijk en wat is voor mij onbelangrijk. Wat is de waarheid, die ik besef en wat is eigenlijk maar versiering. Leer voortdurend jezelf kennen.

Dan zijn er mensen, die zeggen, dat ze zo weinig kunnen. Is dat waar? Kunt u werkelijk zo weinig? Laat uw gedachten nou eens eventjes gaan. De innerlijke zee van kracht, waarover u beschikt. U hebt die kracht. U hoeft het van mij niet te geloven, er zijn tientallen systemen in de wereld waarin het op de één of andere manier wordt aangeduid. Of je je nu bezighoudt met acupunctuur of dat we het hebben over bepaalde leringen van yoga of we het hebben over zelfs de Mitraïsche (?) wijsheden, altijd weer: u hebt kracht in uzelf. Die hebt u. Als u nu kracht hebt in uzelf, waarom laat u ze niet naar buiten komen? U zegt dan, dat u dat niet kunt. Waarom houdt u de deur dicht? Het is maar een vraag. Je kunt op dit ogenblik, wanneer u wilt, uw krachten samen laten vloeien hier. Alleen maar door te zeggen: "Ik wil dat dit gebeurt". Dan zegt u maar wat er gebeuren moet. U kiest dan iets wat voor u positief is, wat voor uw medemens positief is. Ik hoef niets te doen, u doet het zelf. Zeg niet, dat u geen kracht hebt. Als u dan zo'n onvrede hebt in uzelf, waarom gebruikt u die kracht dan niet? Moet dan altijd de geest naast u staan om u de waarheid te vertellen of leeft ze diep in uzelf?

Is dan altijd het van buiten komende kosmische licht noodzakelijk of draagt u misschien nog een stukje God in uzelf? Een vonk van het goddelijke licht, een stuk van de eeuwigheid, een erfdeel waardoor je voortdurend een beroep kunt doen op het geheel van de kosmos, wanneer je eerst jezelf aanvaardt. Denk er eens over na.

De mens wil vrede, ja goed. De mens is op zoek naar de vrede. Wat voor vrede wil hij dan? Wil hij de vrede van het zichzelf zijn of wil hij de vrede hebben, die ontstaat op een kerkhof, wanneer je namelijk elke tegen-spreker uitschakelt.

Het is niet erg wanneer er een konflikt is, het erge is, wanneer een konflikt ontaardt in machteloosheid. Wanneer je met argumenten met elkaar kunt vechten is het goed, want je wordt er allebei wijzer van. Op het ogenblik, dat één van beiden begint te schelden of erger, dan is er geen uitwisseling meer. Dan is het machteloze over: "Ik heb gelijk". U hebt geen gelijk, tenzij ten aanzien van uzelf en in uzelf. Daarvoor moet u uzelf kennen. Besef, dat iedere mens gelijk heeft op zijn manier. Besef ook, dat u de kracht hebt om dat, wat u zelf als juist gevoelt, voortdurend uit te stralen. Dat u in staat bent, alleen door die uitstraling uw relatie met de hele kosmos, zo goed als met de sterren als met de dode materie te wijzigen. Wanneer u dat doet, dan zult u ontdekken, dat de weg naar de vrede niet zo moeilijk is. Dat er steeds meer energieën komen, die voor u werken. Dat er in u steeds meer beelden en stemmen zijn, die de werkelijkheid weergeven. Dat er rond u voortdurend een bevestiging is van al datgene, wat u uit uzelf tot stand probeert te brengen. Dat kan nietdoor een ander tot standkomen, dat kunt u alleen zelf.

Heeft iemand hierop kommentaar?

- Het ene is de onzekerheid, die wij hebben ten aanzien van de krachten, die u duidt, maar waarmee we niet gewend zijn te werken. Dan vinden we het griezelig, eng. Woordelijk kunnen we niet tegen u op. Toch zitten we er mee en vragen we ons af of het nu allemaal waar is of niet, is het nou niet gek, enz.
- + Juist, dus je komt aan de ene kant met het gevoel, dat het wel zo is, misschien, maar.... Dus met andere woorden u zoekt weer de maatstaf buiten uzelf. Dat is toch duidelijk, nietwaar. Laten we eens proberen dat probleem nader te bezien.
Wanneer u zegt: "Dat vertel je nou, maar is het werkelijk waar?" dan moet u zich eerst eens afvragen wat voor 'n gevoel u zelf heeft van wat u bent. Wat u kunt. Wat u voor uzelf als waar ziet. Niet: wat zegt de geest, wat zegt de priester, de goeroe, een ander. Wat zegt de universiteit. Neen, wat zeg ik. Begin daar mee. Je zult zien, dat er heel veel dingen wegvallen. Voor u waarschijnlijk ook veel dingen, waarover wij spreken. Maar, er blijft iets over, nietwaar? Begin dan met dat kleine beetje te zoeken naar die kracht. Probeer dat beetje dan eens een keer te bezien, niet alleen als: "nu ja, het is een deel van mezelf", maar werkelijk als een verbinding, die bestaat tussen uzelf en de kosmos. Zeg: "dat is het punt, waarop ik antwoord kan krijgen uit de gehele schepping. Dit is het punt, waarop God in mij aanwezig is. Wanneer ik dat verloochen, dan ben ik niet meer. Als ik dat bevestig, zal ik het waar kunnen maken.
- Ik dacht, dat we het allemaal wel eens een paar keer hebben geprobeerd, maar als het resultaat uit blijft, wordt je weer onzeker. Je denkt dan, dat je kennelijk onzinnige dingen hebt gewild.
- + Als u het zo bekijkt, dan zoudt u dankbaar moeten zijn, dat u in uw jeugd anders hebt gereageerd. Anders zoudt u nog steeds kruipen en niet lopen.
- Een kwestie van doorzetten dus. Helaas is het hetzelfde als met leren fietsen: als je drie keer gevallen bent hou je op.

+ Wanneer u dan in uzelf kijkt en zegt, dat fietsen voor u niet zo belangrijk is, dan zeg ik, dat je je dan beter die blauwe plekken kunt besparen. Als je in jezelf voelt, dat je moet fietsen, wanneer u zich ongeveer voelt als minister Van Agt als de Tour de France start, dan moet u er toch telkens weer opklimmen, want dat is de enige manier om jezelf waar te maken. Weet wat je bent. Niet wat je wilt. Bepaal je kunnen niet aan de hand van een enkele proeve, dan kom je er nooit. Je moet niet iets proberen, je moet iets zijn. Als je vrede wilt, wanneer je die uiting van harmonie met de kosmos wilt, die bewustwording voor jezelf, dan zul je daar vanuit moeten gaan. Van dat, wat je werkelijk innerlijk, als je eerlijk bent en alles opzij zet, bent. Zelfs wanneer het een probleem is. Zelfs wanneer je duister lijkt, negatief lijkt, dan is dat het punt van waar je uit moet gaan. Dat is het enige, waarmede je iets bereiken kunt. Het is makkelijk gezegd natuurlijk. Woorden zijn ontzettend goedkoop. Hoe kun je een waarheid aanduiden in een mensenwereld, tenzij door woorden. Natuurlijk, je kunt wat fenomenen laten zien, maar ach, de meesten van u weten heus wel wat een tafeldans is en dergelijke dingen. Er zijn honderd andere verklaringen voor, dan de verklaring, die op een bepaald moment gegeven wordt. Daar kom je niet verder mee. Juist daarom die nadruk op: realiseer je wat je werkelijk bent, wat je werkelijk kunt, wat je werkelijk wilt. Niets wat je ook nog zou willen of wat je misschien toch nog zou kunnen, neen, wat is de zekerheid, die je in jezelf draagt. Beroep je op die kwaliteit. Beroep je op de kosmos rond je. Maak die kwaliteit waar. Dan vindt je vrede. Vrede is iets anders dan zelfvertrouwen. Dat vergeten de meeste mensen ook. Ze zeggen, dat als ze maar zelfvertrouwen hebben, ze ook wonderen kunnen doen. Dat is waar, maar... als u wonderen doet, wordt u dan iemand anders? Wordt u wijzer, wordt u beter? Natuurlijk niet, dat is duidelijk. Dus, dergelijke dingen hebben weinig zin. Het is prettig het leven door te gaan als een soort geestelijke goochelaar. Hier genezende, daar waarzeggende en daar nog wat anders doende. Maar wat verander je daarmee in jezelf? Als je de kosmos uitdrukt, dan kan het zijn, dat je op een moment weet: "Dit moet ik." Hier moet ik genezen, hier moet ik spreken. Hier moet ik zwijgen. Niet omdat dat toevallig past, omdat de burens anders denken, dat je gek bent, maar doodgewoon omdat je anders jezelf niet meer bent.

Er wordt op deze wereld en vooral de christelijke wereld, ontzettend veel gepraat over zelfverloochening. De meeste mensen denken dan, als ze nou maar net doen of ze zichzelf niet zijn, ze zichzelf verloochenen en dat het dan goed gaat.

Zelfverloochening betekent, dat je - om de kern van je wezen waar te maken - bereid bent alle uiterlijkheden te dulden, te lijden desnoods, op te offeren. Dat is heel iets anders. Het is niet een jezelf verloochenen. Het is de bijkomstigheid verloochenen. Bereid zijn om het pakpapier weg te gooien, wanneer dat nodig is om de edelsteen, die er in zit, te laten fonkelen. Dat is het enige antwoord, dat ik u kan geven op zo'n vraag.

- Wat is het verschil tussen jezelf vergeten en jezelf verloochenen?

+ Wanneer je jezelf vergeet, dan ben je jezelf. Wanneer je jezelf verloochent, ben je je wel van jezelf bewust, maar je ontkent, dat wat je bent. Daar ligt het verschil. Zelf-vergetelheid wil zeggen, dat je automatisch funktioneert. Dat je niet gaat nadenken: ben ik dit, moet ik dit, maar dat je eenvoudig bent, dat je doet, dat je handelt, aanvaardt omdat dit je wezen is. Je bent dan niet bezig om over jezelf te praten of zelfs maar te beseffen wie je bent. In die zelf-vergetelheid uit je wat de kern van je wezen is in het geheel van de kosmos wat er om heen is. Bij de zelf-verloochening krijg je heel vaak: wat zou ik willen, dan moet ik dat juist niet doen. U moet mij niet kwalijk nemen, maar als u het het gevoel hebt, dat iets moet en dat u dat wilt, maar u moet uzelf verloochenen, dan krijgt u last van constipatie. Geestelijk en anderszins. Dan versteent de zaak.

Dan kun je niet meer verder. Juist daarom stel ik het op deze manier.

- Wanneer je jezelf wilt genezen, dan kun je met je wil je kracht op een bepaald punt richten. U hebt al eens gezegd, dat dat krampachtige willen niet noodzakelijk is.
- ... en de diagnose stellen...
- + Daar is de man van de wetenschap weer. De diagnose is niet nodig. Wanneer je weet, dat er op deze weg een verkeersopstopping is en je gebruikt je kracht om die opstopping weg te nemen, dan hoefje nog niet te weten waar je vandaan komt en waar je naar toe gaat. Laten we een eenvoudig voorbeeld nemen.

Bijvoorbeeld: U

hebt last van ademnood. Wat doe je dan? De meeste mensen denken, dat de linkerhand neemt - niet dat dat waar hoeft te zijn - u wilt die benauwdheid wegnemen. U stelt zich voor: ik ben in harmonie met de kosmos. Onevenwichtigheden kunnen niet bestaan. Al wat te veel is wordt weggenomen. Ik houd die hand er een ogenblik. De zekerheid, die ik diep in mijzelf voel, dat ik dit doe omdat het juist is. Dan is het gebeurd. Het is de krampachtigheid van willen niet. Willen is wensen. Nu zijn er mensen, die denken, dat willen beter wordt uitgedrukt, wanneer je dat doet als een kind: trappelen, stampen, schreeuwen tot je paars ziet. Wil het kind daarom meer? Neen. Dat blijft precies hetzelfde. Je moet die drukte gewoon vermijden. Ik dacht, dat het met dit voorbeeld duidelijk is, hoe je het moet doen. Er zijn zoveel van die dingen, wanneer je bijvoorbeeld weet welke punten werken in een menselijk lichaam. Heb je hoofdpijn? Hoef je niet altijd het hoofd te masseren, ofschoon het helpen kan. Je kunt ook zeggen, welke punten belangrijk voor je zijn. Je voelt (handen, armen, nek) of dit iets stijver is dan normaal. Dat heet drukpuntmassage. Gewoon de beïnvloeding van de bloedstroming en van de zenuw-stroming. Het kan ook zijn, dat het daar niet zit. Je gaat dan verder en voelt of bijvoorbeeld bij de nek een pees of spier wat pijnlijk is. Masseer dan langzaam. Als dat niet lukt kunt u altijd nog met uw vingers het bot achter uw oren drukken of het gevoelig is. Is het gevoelig, moet je dat heel voorzichtig roterend masseren. Het zijn eenvoudige dingen.

- Iets anders. Je hebt last van? artritis. Dat zou veroorzaakt worden, doordat de zenuw bekneld zit tussen de ruggewervels.
- + Wanneer het dat is en er is inderdaad een beknelling van het zenuwstelsel, dan is de vraag welke zenuwkanalen daarbij bekneld zijn geraakt. Wanneer u zich dan gewoon instelt op het wegvallen van het pijn-effect, kunt u dat doen. U kunt de pijn weghalen. U kunt de fout niet zondermeer herstellen. Wat gaat u doen? U gaat zich eerst instellen op het wegvallen van die pijn. U probeert het te normaliseren. Wanneer u het gevoel hebt, dat dat helemaal gebeurd is - als u het gevoel hebt, dat die pijn praktisch weg is - dan gaat u heel ontspannen op die rug liggen. Wanneer u even hebt gelegen, helemaal ontspannen en zonder pijn, dan komt u naar voren en pakt uw knieën. Wat doet u daarmee? In de eerste plaats sluit u, door uw handen om uw knieën te leggen, een bepaalde boog in de levensstroom. In de tweede plaats buigt u die ruggesgraat, u zet hem enigszins onder spanning. U rolt langzaam heen en terug. De kans is heel erg groot, dat - door uw concentratie en de levensstroming - de toestand aanmerkelijk verbetert. Als dat iets is van jaren, kun je dat niet in een keer wegstrijken. Je kunt het misschien wel in tien keer wegstrijken of in vijftig keer. Je zult je elke keer wat beter voelen en iets langer het gevoel hebben, je iets redelijker te kunnen bewegen. Wanneer er sprake is van verkalkingen - dat kan ook het geval zijn - dan wordt het weer een andere kwestie. Die kalkafzetting kan je niet zonder meer verwijderen. U kunt wel het lichaam opdracht geven om dat te doen. Dat doe je dan regelmatig. Je stelt je in op kracht. In dit geval straal je in, dat wil zeggen, dat je je rechterhand - die je als gevend pleegt te beschouwen (nogmaals: als u denkt, dat links geeft, doet u het links) - op de betrokken plek legt. U zegt dan, dat er kracht toestroomt en u gaat door totdat u dat voelt als een contact. Lukt het u niet onmiddellijk, dat u zegt, dat u dat gevoel niet heeft, leg dan uw handen tegen elkaar,

koncentreer u er op, totdat u een lichte spanning tussen die handen voelt. Leg die op de betreffende plaats. Doe dit ongeveer 10 minuten. Ontspan u, ga even wat anders doen, drink een kop thee desnoods, koncentreer u na ongeveer een half uur nogmaals en herhaal de behandeling. Doe dit - als het even kan - elke dag. U zult met verbazing ontdekken, dat de kalk voor een deel als het ware begint te verdwijnen alsof iets in uw lichaam dat absorbeert - iets wat medisch gezien onmogelijk is, maar wat toch schijnt te gebeuren - en u zult gelijktijdig ontdekken, dat uw beweeglijkheid groter wordt. Je moet weten waar de pijn zit. Als je die plaats weet, heeft die pijn een oorzaak. Dat wil zeggen, dat er een direkte verbinding bestaat in het zenuwkanaal of in de krachtstroming tussen de plaats, waar de pijn aanwezig is. Geen diagnose nodig, buiten het gewone besef van hetgeen er aan de hand is.

- Als het niet gaat om pijn, maar om een zenuwgevoel, als de plexis solaris raar doet en spanning geeft, wat kun je daar nu tegen doen?

+Er zijn verschillende methoden denkbaar, We zijn wel wat afgeweken van het eigenlijke onderwerp, maar het hangt er indirekt mee samen, dacht ik. Het eerste wat je moet doen is je voorstellen, dat je lichtende zuurstof inademt. Stel je voor, dat je alle spanning als een donkere wolk uitademt. Bouw dat beeld op. Het is een suggestie, maar door die suggestie zal het geheel van uw krachtbalans worden gewijzigd. In de tweede plaats: wanneer die spanning groot is, probeer haar weg te nemen. In de derde plaats: vraag u af waardoor die spanning kan ontstaan. Vraag u af wat u werkelijk bent en stel datgene wat u diep in uzelf beseft te zijn, kosmisch, hoe klein of gering ook misschien in uw ogen, tegenover alle krachten, die u van buitenaf of zelfs ook van binnenuit dreigen te overweldigen. Herhaal deze procedure zo regelmatig als u kunt. Eén keer per dag is meestal genoeg. De adem oefeningen kunt u, wanneer u zwaar onder spanning staat, de eerste drie à vier dagen drie keer per dag doen. Diep ademen met deze voorstelling erbij dus, u moet het gevoel eerst hebben, dat het licht buiten je bestaat. Dan adem je diep in. Drie à vier ademhalingen, meer niet. Zeker niet meer, ook al lijkt het nog zo goed te gaan. Anders krijgen we misschien een overoxigenatie van uw lichaam, dat kan weer andere gevolgen hebben. Op deze manier kunt u veel van die spanning doen wegvloeien.

Hiermede is onze korte paramedische rubriek ten einde. We zullen het onderwerp gaan afsluiten.

Vrede in jezelf is gebaseerd op erkenning van jezelf. Zonder erkenning geen vrede.

In de tweede plaats: vertrouw er op, dat de kern van je wezen, die eeuwigheids-waarde heeft, in staat is alle tijdelijke zaken zodanig te regelen als voor die kern goed en noodzakelijk is.

In de derde plaats: Realiseer je, dat er een God is. Niet een ver wezen, een verre kracht, iets wat achter de horizon ligt, maar iets wat voortdurend met en rond u is. Iets wat in u zetelt; iets waardoor u leeft en dat als het ware klopt met uw hart, ziet met uw ogen. Besef die God. Geef hem geen naam. Besef, dat door die God alle grenzen ten aanzien van de hele kosmos wegvallen in de aanvaarding van die kracht. Aanvaard die kracht en u zult eveneens beter vrede vinden. Bind u nooit te veel aan uiterlijkheden. Uiterlijkheden zijn belangrijk voor het menselijk leven, maar niet voor het innerlijk leven. Vrede in uzelf is een kwestie van innerlijk leven.

Volg uw weg zoals u die goed acht. Leef uw leven zoals u het juist acht. Pas u aan waar het mogelijk is, maar verloochen u nooit waar u erkent, dat u op die wijze, dat wat u bent, terzijde schuift.

De conflicten met de buitenwereld zullen u dan ongetwijfeld dreigend overstelpen.

U hebt dan echter de innerlijke kracht, waardoor u juist kunt reageren. In vele gevallen krijg je te maken met een reeks moeilijkheden, die doen denken aan de crisis van een ziekte. Ook dan moeten grote spanningen doorstaan worden, voordat de genezing kan beginnen. Zo is het ook met u. In vele gevallen zal een poging de vrede met jezelf te vinden, in jezelf te vinden, betekenen, dat je een aantal externe spanningen moet doorstaan, maar als je steeds teruggrijpt op je werkelijke ik, ben je in staat op die manier de vrede werkelijk te gewinnen. De koorts en de ziekte, die mensen vaak leven noemen wordt overwonnen. Het werkelijke leven blijft over en de essentie van het werkelijke bestaan.

Alles wat u doet, alles wat u bent, hangt samen met de God, waarover ik u sprak. Wees u er soms van bewust - voortdurend is bijna onmogelijk - vertrouw er op, dat alles zinvol is. Besef, dat zolang u waarlijk uzelve bent, God waarlijk in u is en u in alle dingen bevestigen zal. Besef ook, dat elke pretentie, die u niet waarlijk bent, een konflikt betekent, niet alleen tussen uw innerlijk ik, uw wereld mogelijk en dat wat u wilt schijnen, maar dat het ook een konflikt betekent tussen het licht, dat in u woont en uw schijnwereld, die u probeert in stand te houden.

Met al deze zaken kun je vrede vinden. Het is altijd een moeilijke tocht, een soort pelgrimstocht, maar het loont de moeite die weg af te leggen. Dat is het enige wat ik u kan zeggen.

- Mag ik u nog wat vragen?

We hebben het een paar weken geleden gehad over een nieuwe cursus. Mag ik u die voorlezen?

We zouden voor de eerstvolgende cursus willen voorstellen, dat u ter inleiding van de eerste avond ons inlicht over de veda's. Wanneer zijn ze ontstaan, wat is hun geloofsachtergrond. Hetzelfde betreft de Maha Bharata en de Baghavat Gita en de samenhang tussen deze drie.

+ Wilt u die drie boeken in één avond behandelen?!

- Dat is alleen bedoeld als inleiding.

We willen voor de volgende avonden voorstellen speciale aandacht te schenken aan: de juiste interpretatie van de verzen 1 t/m 6 van de Baghavat Gita, de tweede avond de verzen 7 t/m 15 en de derde avond de verzen 16 t/m 18. De laatste avond: parallellen tussen de Baghavat Gita en het Nieuwe Testament.

+ Ik kan u wel antwoord geven. Op zichzelf is het onderwerp niet onaanvaardbaar. Wel onaanvaardbaar wordt geacht de exacte indeling van de verzen, die u geeft. Wanneer je het geheel namelijk goed wilt begrijpen is het niet zinvol om aparte verzen te behandelen zonder er gelijktijdig op te wijzen in welk verband ze staan met de rest. Dat betekent, dat de door u gegeven indeling alleen dan zinvol kan zijn wanneer ze gelijktijdig een vergelijkingsmogelijkheid inhoudt. Dit impliceert weer, dat de keuze van verzen in zo'n mooie juiste volgorde niet zonder meer mogelijk is. Kunt u dat begrijpen?

- Ja. Het ging ons om het volgende. Er wordt bijvoorbeeld vaak een avond gegeven. Dan doet men in een uur even die 28 verzen. Dat is ook onzin.

+ Als u zegt, dat u de Baghavat Gita uitvoerig wilt behandelen en u wilt er een cursus over volgen, dan is dit akkoord.

Het is wel zo, dat het niet in mijn macht ligt u te beloven op welke wijze en in welke samenhang sprekers zeer specifiek het door u gegevene zullen behandelen.

- Dat was het thema.

Verder gaat het ons om het krijgen van inzicht in de inhoud van deze verzen, om daaruit te leren verstaan waar het in wezen om gaat in ons leven als mens op aarde. Uw oriënteringen zullen ons dan de sleutels kunnen geven tot een telkens verder bewustworden van waar het in ons leven om gaat.

Een mogelijk interessant facet daarbij is, dat men ~~moet~~ een zekere wetmatigheid te bespeuren in de ontwikkelingsfase van de menselijke psyche, geholpen door projekten en dromen.

Is dat zo en zo ja, bestaat een dergelijke wetmatigheid ook aan uw zijde, dat wil zeggen als een kosmische ontwikkelingstendens.

Tot besluit: Wat moeten we doen om met dit alles tot een verdere bewustwording te geraken?

- + Wat de laatste vraag betreft, kan ik u verwijzen naar het onderwerp wat we vanavond hebben behandeld.

Ik zal het voorleggen. Ik meen nu te kunnen stellen, dat het onderwerp als zodanig aanvaardbaar is. Ik kan me echter niet binden ten aanzien van specifieke indelingen.

Ik hoop, dat dit voorlopig voldoende is.

Ik wens u geluk met een hele zware kluit, waar u zich volgend jaar mee bezig hoopt te houden.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Wessac, ontoereikend, inkeer. Ik kom tot inkeer, hoe ontoereikend is mijn besef, wanneer ik het licht zie, dat op de Wessac straalt.

Onmetelijk licht, uit ongekende sferen
in schemering gehuld van kleuren
uit het gehele meer van sterren
speelt, daalt neer op het altaar
spreekt zijn taal.
Hoe ontoereikend is het vermogen
te weten hoe een kosmisch plan zich neerschrijft
in wat stralen.
Hoe ontoereikend is het besef om zelfs te omvatten
hoe het nederdalen van deze krachten
de werkelijkheid mij leeft en geeft
en wordt de uiting van een kosmisch tijdloos
sterk besluit
dat zich ook in de tijd ook op de aarde uit.

Ik zou mijzelve willen wezen
beseffend de oneindigheid.
Maar nog ben ik teveel gebonden
aan de beperking van de strijd
van een wezen, dat zichzelf niet kan aanvaarden.

Zo zoek ik naar oneindigheid
en kom tot inkeer en besef.
De grenzen, die ik mijzelve stel
zijn dwaasheid.
Slechts waar ik mijzelf verhef op licht, dat in mij leeft
en levens uit de kracht, die alles aanschijn geeft
mijzelve word steeds meer en meer.
Daar wordt ik deel van lichte kracht,
daar kan ik lezen dan de taal
eens weer op Wessac voortgebracht.
Daar zal ik uit mijzelve toch uit onvolkomenheden
lezen, werkelijkheid uitstralen,
die het onvolkomene uitblussen
en in mijn wezen nederdalen
totdat ik één ben met het zijn.

Dat, vrienden, geldt ook voor de geest en niet alleen voor de mensen, dat weet u ook wel.
Wij streven naar de onvolkomenheid; wij beseffen onze onvolkomenheid; wij keren in tot onszelf om de waarheid te ontdekken. Maar wij aanvaarden ook de totaliteit van werelden en leven ons gegeven om daaruit het bewustzijn te putten, waardoor eens de volmaaktheid voor ons kenbaar zal zijn.

Ik wens u een periode, waarin u de innerlijke kracht en de rust vindt en blijft vinden, waardoor u sterker dan ooit het licht van verdraagzaamheid, genegenheid voor de naaste tot uitdrukking kunt brengen. Wanneer we elkaar weer ontmoeten, hoop ik u terug te vinden, geestelijk gesterkt, innerlijk evenwichtiger en bereid om verder te streven met volledig beseffen.

Goedenavond